

Chương thứ ba mươi lăm

Ma Già Pháp Vương

Nhâm Vô Tâm chợt giật mình tái mặt hỏi:

– Đại sư nói thế, có phải là vì người dẫn đường đã bị hại rồi không?

Lão Lạt Ma đôi mắt bỗng sáng hẳn lên, hấp tấp hỏi lại:

– Sao các hạ biết?

Vô Tâm chăm chăm nhìn vào mặt lão, rồi hỏi:

– Không biết đại sư với Thiên Trúc kỳ tăng Ma Già Pháp Vương là thế nào?

Lão Lạt Ma đáp:

– Lão hoà thượng chính là Ma Già.

Vô Tâm cau mặt hỏi:

– Ma Già Pháp Vương là kỳ tăng ở Thiên Trúc, mà đại sư thì hình như ở Tạng Biên, chớ không giống người Thiên Trúc. Thế là tại sao?

Ma Già Pháp Vương nói:

– Lão tăng ở núi Thần Sơn, biên giới Tây Tạng từ nhỏ. Người đời đồn lão là người Phật quốc Thiên Trúc, đó là nói sai.

Vô Tâm ngẫm nghĩ một lúc, rồi lại hỏi:

– Nếu vậy thì đại sư cùng đi với Độc Hành lão nhân lại đây phải không?

Ma Già Pháp Vương thủng thỉnh đáp:

– Đúng thế, ba mươi năm trước, lão tăng đã từng gặp Độc Hành Ông một lần. Lần này ông ta không từ thiên tân vạn khổ tới Thần Sơn tìm lão, mời lão đến đây. Nhưng chẳng may ông bạn cũ của lão lại không may bị chết ở dọc đường, vì thế nên lão tăng đành chịu, không làm cách gì tìm được Nhâm Vô Tâm nữa.

Vô Tâm đứng lặng người đi một lát, rồi mới thở dài nói:

– Vị... vị tiên bối ấy võ công tuyệt thế, làm sao bỗng dưng lại chết

được?

Ma Già Pháp Vương thở dài than rằng:

– Độc Hành Tẩu võ công dù có quán tuyệt trần hoàn, cũng không tránh được số trời. Chỉ đáng tiếc một điều là hấn chết hơi hấp tấp quá!

Vô Tâm ngăn người hỏi:

– Có lẽ vì Độc Hành tiên bối đi đường xa vất vả quá, nên lao lực mà chết chẳng?

Ma Già Pháp Vương gật đầu:

– Đó cũng là một nguyên nhân. Nhưng vì hấn chết bất thần, nên không kịp nói cho lão tăng biết là nên đến đâu tìm Nhâm Vô Tâm. Lão tăng mới phải đi hỏi thăm vợ vãn thế này.

Nhâm Vô Tâm cúi mình kính cẩn nói:

– Tại hạ chính là Nhâm Vô Tâm.

Ma Già Pháp Vương thoát nghe thì đứng ngậy người ra, rồi thốt nhiên nổi giận ùng ùng nói:

– À giỏi! Người hẹn lão tăng tới đây rồi lại cố ý giấu giếm không chịu lộ diện là cố làm sao?

Vô Tâm cười gượng:

– Tại hạ nghe Độc Hành lão nhân nói thì đại sư là một người gầy gò, tính nóng như lửa, nay thấy đại sư không những tầm vóc đã khác, tính tình cũng lại không giống, nên tại hạ không dám nhận liền.

Ma Già Pháp Vương sắc mặt đã hết giận, lại cười hì hì nói:

– Đúng, đúng! Ba mươi năm trước, lão hoà thượng tầm vóc tính tình quả đúng thế thật. Nhưng ba mươi năm sau này lão hoà thượng đã hối về cái tính nóng nảy đó, nên mới cố gắng tu tỉnh, bất cứ việc gì cũng chỉ lấy nụ cười ứng phó...

Chợt ông vỗ bình bịch vào bụng, cười ha hả tiếp:

– Vì tính tình lão đã thay đổi, nên thân thể mới phát phì ra thế này. Do đó chính cố nhân năm xưa, thốt nhiên gặp mặt cũng không nhận ra được nữa.

Vô Tâm nghiêm trang nói:

– Đại sư đã thay đổi được tâm tính, tất là đã tham thấy được diệu đế từ bi của Ngã Phật, thật là đáng mừng.

Ma Già Pháp Vương nhìn suốt từ đầu tới chân Vô Tâm một lượt rồi nói:

– Không ngờ Độc Hành ông suốt đời đi một mình mà cũng biết nói quá sự thật. Hắn nói công tử không những học vấn uyên bác, võ công cao tuyệt mà phẩm mạo lại cũng khác chúng nữa. Hai câu trước hắn nói đúng, nhưng còn câu thứ ba thì.... hì hì... hắn tả sai quá... hì hì...

Vô Tâm mỉm cười nói:

– Đại sư đừng nên quên là võ lâm Trung Nguyên phần nhiều đều giỏi về môn dịch dung.

Ma Già Pháp Vương ngẩn người ra một lát, rồi vùng cười to nói:

– Có lẽ lão hoà thượng trông thấy vị thư đồng của công tử đây, cũng đã đoán ra điều ấy!

Tú Linh bất giác đỏ bừng mặt, sượng sùng cúi xuống, mân mê giải áo, không hiểu tại sao lão lại biết mình cải dạng.

Vô Tâm cũng kinh ngạc, thậm phục lão tinh mắt. Chàng cứ đứng ngây người không biết nói lại làm sao.

Ma Già Pháp Vương thôi không cười cợt nữa, chỉ hỏi bằng một giọng đứng đắn:

– Công tử đã dịch dung mà đi, chắc phải có sự gì quan trọng. Có lẽ cũng là vì việc Nam Cung thế gia chăng?

Vô Tâm đáp:

– Chính thế!

Chàng nói chưa dứt lời, lão Lạt Ma lại hỏi:

– Lão tăng đã nghe Độc Hành Tẩu nói chuyện, nhưng dọc đường không nghe được tin tức gì liên quan đến sự bí mật trong nhà Nam Cung thế gia, thế là tại sao?

Vô Tâm thở dài nói:

– Như thế đại sư đủ hiểu là Nam Cung thế gia hành động bí mật đến thế nào? Nếu không thì khi nào tại hạ dám phiền đến pháp giá của

đại sư?

Nói xong chàng lại đem những việc các cao thủ võ lâm bị Nam Cung phu nhân dùng độc dược làm cho mê loạn tâm trí để thu phục làm tay sai và giam vào thạch thất, lại luyện cho Lan Cô thành một thứ khí giới giết người quỷ bí như thế nào, nói hết cho Ma Già Pháp Vương nghe.

Ma Già Pháp Vương cau mày ngẫm nghĩ một lát, rồi nói:

– Từ bé đến giờ, lão tăng mới nghe câu chuyện kỳ lạ ấy là một. Hiện thời lão tăng cũng chịu không hiểu ra làm sao, nhưng lão tăng có thể đoán chắc rằng chỉ cần một thời gian, lão tăng có thể khám phá ra là vì có gì đã khiến cho người ta tạo nên những sự quỷ bí ấy. Lúc này lão tăng đã nhất định sẽ cùng người ấy đấu chí đến cùng.

Vô Tâm nghiêng mình nói:

– Đại sư từ bi cứu thế, thật đánh kính, đáng phục! Tại hạ xin vì võ lâm Trung Nguyên bái tạ trước. Nhưng lúc này thời cơ đã gấp lắm, không biết đại sư có...

Ma Già Pháp Vương ngắt lời:

– Liệu ba tháng nữa có kịp không?

Vô Tâm gật đầu nói:

– May ra có thể. Nhưng đại sư có cần tại hạ giúp một tay không?

Ma Già Pháp Vương nói:

– Chúng ta nên chia ra mà hành động có lẽ tốt hơn. Sau ba tháng nữa, ta sẽ hẹn chỗ gặp nhau.

Vô Tâm lấy trong mình ra một thanh giản thiếp, đưa cho Pháp Vương nói:

– Bất cứ lúc nào, đại sư có cần gì, xin cứ chiếu theo địa chỉ biên ở đây mà tới, tự khắc sẽ có người thu xếp mọi việc theo ý đại sư. Bây giờ tại hạ có việc gấp, cần phải đi ngay. Ba tháng nữa họp mặt, lúc ấy sẽ có rượu ngon kính thỉnh đại sư.

Pháp Vương cười nói:

– Được. Lão tăng xin chờ các hạ.

Ông vừa nói vừa cầm lấy thanh giản thiếp. Hai bên cùng chấp tay

cáo biệt.

Khi bọn Hoàng Y Lạt Ma đi đã xa rồi, Tú Linh thở dài nói:

– Công tử thật có duyên, cả đến bọn lão quái vật kia cũng hết lòng tin phục. Mấy chục năm nay trong giang hồ, trừ cảm thấy ra, có lẽ không còn người thứ hai nữa.

Vô Tâm mỉm cười nói:

– Lấy thành thực đãi người, tự nhiên người cũng sẽ lấy thành thực đáp lại...

Chàng chợt ngừng đầu trông trời, rồi nói:

– Điền cô nương, chúng ta dùng dằng ở đây đâu quá rồi. Phải đi nhanh lên mới được.

Nói xong phất ống tay áo đi lên trước.

Vừa đi được mấy dặm, Tú Linh chợt nhận nhớ kêu:

– Ôi! Dù có muốn đi đến đâu nữa thì cũng phải ăn, bụng đói thì chân còn lê sao nổi?

Vô Tâm bật cười nói:

– Trong bao phục có một ít lương khô, cô nương hãy lấy ra ăn tạm cho đỡ đói.

Điền Tú Linh mở gói lấy lương khô ra ăn, nhưng lòng nàng lúc này còn mang nặng một bầu tâm sự, lại thấy Nhâm Vô Tâm đối xử có vẻ lãnh đạm, khác hẳn lúc trước, lại càng cảm thấy bất mãn, không thiết gì ăn uống nữa, bèn chỉ ăn qua loa vài miếng, rồi cất ngay đi.

Trong khi ấy, Nhâm Vô Tâm vẫn đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn ra phía trước, như quên không biết có nàng đứng bên cạnh.

Ngày đông ngán ngủi, lúc này trời đã nhá nhem tối. Tú Linh đang đi, thốt nhiên thở dài lẩm bẩm:

– Chỉ đáng thương cho vị Độc Hành lão nhân, vì người bạn mà nghìn dặm bôn ba, thiên tân vạn khổ, đến nỗi lao tâm lao lực mà chết. Nhưng nào người ta có thèm nghĩ đến đâu?

Nàng tuy chỉ lẩm bẩm một mình, nhưng kỳ thực cố ý nói cho Vô Tâm nghe thấy.

Vô Tâm lơ như không nghe tiếng, chỉ thềm thở dài trong bụng. Lúc này chàng đã phải đem hết tâm thần cống hiến cho cuộc chiến đấu liên quan đến chính khí tồn vong của võ lâm, tình thế khẩn cấp này không cho chàng thương xót ai vì thương xót rất dễ phân thân, và cũng rất dễ làm cho người ta mất hết chí tranh đấu.

Đêm đã tối, tiết trời càng lạnh ngắt. Tú Linh lại kêu lên:

– Tôi mệt quá, không sao đi nổi nữa rồi, có tìm chỗ nào nghỉ chân được một lúc không?

Vô Tâm sẽ thở dài, trở tay ra phía trước nói:

– Đằng kia có chỗ nghỉ.

Hai người đi men theo bờ sông một lúc, tới một chỗ khúc sông ăn lõm vào, quả thấy một con thuyền nhỏ buộc sẵn ở đó.

Trong thuyền đèn vẫn còn sáng, vắng vắng nghe trong khoang có tiếng ngâm thơ.

Vô Tâm chúm môi huýt sáo một tiếng. Tiếng sáo vừa sắc vừa ngắn, thoát nghe tưởng như tiếng côn trùng kêu.

Tiếng sáo vừa dứt, tiếng ngâm thơ trong thuyền cũng im bật, rồi một gã đại hán mặc áo ngắn đi chân trần, từ trong khoang chui ra, gọi sẽ:

– Có phải Nhâm công tử đó không?

Tiếng gọi như reo mừng, hình như gã có ý chờ chàng đã lâu. Vô Tâm cũng mỉm cười nói nhỏ:

– Đêm tối dòng sông lạnh, thấp nển ngâm cổ thi. Cao huynh nhã hứng cao quá, tiểu đệ muốn theo cũng không được!

Vừa nói vừa nhẹ nhàng nhảy lên thuyền. Gã đại hán chính là Cao Giao. Khi nghe Vô Tâm nói thế, gã cười đáp:

– Nếu không có công tử, thì lúc này thừa dịp đêm tối. Cao mỗ đã đi giết người cướp của rồi, còn làm gì có thì giờ ngồi đây thưởng thức cái thú chong đèn đọc sách nữa?

Vô Tâm cười nói:

– Từ đêm tối vung dao tới chong đèn đọc sách, cách nhau một đoạn đường đầy gian tân khổ sở, xa vắng vắng, vậy mà Cao huynh có can đảm

vượt qua được, thật là đáng kính đáng phục, tiểu đệ thực không bằng.

Cao Giao nói:

– Công tử đừng nói thế, khiến cho Cao mỗ phải then chết. Tiểu đệ muốn gặp công tử, nên chèo thuyền ở đây chờ đã mấy đêm. Ngoài ra tiểu đệ còn sắm sẵn cả rượu ngon cá tươi, chỉ đợi công tử đến là cùng thống ẩm.

Hai người cười cười nói nói, dắt nhau vào thuyền, còn Điền Tú Linh thì vẫn đứng trơ một mình ở ngoài mũi.

Tú Linh đứng ngoài thuyền một lúc, trong bụng vừa giận vừa buồn. Chợt nghe Vô Tâm gọi:

– Điền huynh đệ!

Tú Linh giận dữ nói to:

– Tôi ngửi hơi rượu không quen, chờ lát nữa các vị uống rượu xong, tôi sẽ vào.

Vô Tâm nói:

– Thuyền này tuy nhỏ, nhưng còn có khoang trong, huynh đệ vào trong này nghỉ cũng tiện.

Tú Linh “hừ” một tiếng, rảo bước đi vào, chỉ thấy trong thuyền rượu thịt bày la liệt, khói bay nghi ngút, toàn là những món ăn quý giá của đêm đông lạnh lẽo. Nhưng lại nghe Vô Tâm nói:

– Điền huynh đệ đã không ngửi quen hơi rượu, tại hạ cũng không dám ép. Huynh đệ có đói, để nhờ Cao huynh dọn thêm vài món khác vào khoang trong.

Tú Linh nói to:

– Thôi hà tất phải phiền...

Lúc này Cao Giao đã mở cửa khoang trong, nàng nện mạnh gót chân đi vào, hai hàng nước mắt cũng theo bước chân thánh thót nhỏ xuống.

Cao Giao nhè nhẹ khép cửa lại, rồi lại trở ra ngồi vào bàn. Hắn biết Vô Tâm hành tung như con thần long, ẩn hiện biến hoá vô cùng, nên thấy chàng dịch dung cũng coi làm thường, nhưng thái độ của Điền Tú Linh lại làm cho hắn ngạc nhiên, bèn sẽ ghé lại gần Vô Tâm, thì thào

hỏi:

– Vị huynh đệ vừa rồi hình như có vẻ giận dữ điều gì? Sao Nhâm công tử không giới thiệu với tại hạ?

Nhâm Vô Tâm chỉ thở dài, lắc đầu cười gượng. Chàng thấy cử chỉ thần thái của Tú Linh, trong bụng đã biết rõ mười phần, bất giác bần khoản tự nhủ: “Ta biết làm thế nào bây giờ? Để cho nàng giận cũng phiền, mà để cho nàng yêu lại càng khổ hơn! Thật là oan nghiệt!”

Cao Giao cũng là một tay lão luyện giang hồ, thấy chàng hình như có một nỗi khổ tâm khó nói, nên cũng thôi không hỏi nữa, chỉ ân cần chuốc rượu.

Tú Linh nằm trong khoang, lòng đầy uất ức, tự nghĩ: “Hắn đâu là một vị kỳ hiệp đương thời, nhưng cũng không thể khinh ta như vậy được? Ta tuy cầu hắn dẫn lên Tử Cốc nhưng cũng là do hắn tình nguyện, nào có phải ta ép buộc hắn cho cam?”

Nàng tuy mỗi mệ, nhưng cũng trần trọc không sao ngủ yên, nghe bên ngoài tiếng uống rượu, cười nói đã dần dần yên tĩnh, bốn bề gió thổi ào ào, sóng va vào mạn thuyền ồm ộp, cũng không biết là đêm còn khuya hay sớm.

Nàng sốt ruột vùng ngồi dậy, mở hé cửa sổ, thò đầu nhìn ra, chỉ thấy bên ngoài ngọn đèn leo lét. Cao Giao nằm phục xuống bàn ngủ, Nhâm Vô Tâm thì đang ngồi dưới đèn viết thư, thỉnh thoảng lại dừng bút thở dài.

Lại một lúc nữa, chàng lấy tay lay lay Cao Giao, trao phong thư vừa viết cho hắn, nói nhỏ:

– Phong thư này xin Cao huynh làm ơn đưa cho Đường thái thái họ.

Cao Giao tiếp lấy phong thư, lại cau mày nói:

– Công tử suốt ngày vất vả, bây giờ còn chưa đi nghỉ ư?

Vô Tâm lắc đầu mỉm cười:

– Lần này tiểu đệ trở lại Tử Cốc, ít ra cũng phải nửa tháng hoặc một tháng mới về. Nếu không thu xếp công việc cho xong xuôi thì làm sao yên tâm được? Vả chẳng...

Chàng cười gượng, rồi lại tiếp:

– Lại còn nhiều vấn đề, tiểu đệ cần phải suy nghĩ cho ra. Cũng may tôi không ngủ đã quen rồi, mùi vị cái giường thế nào, có lẽ cũng quen cả...

Tú Linh nghe chàng nói vậy, trong bụng cũng cảm thấy thê lương.

Người trong giang hồ chỉ biết Nhâm Vô Tâm kỳ công cái thế hiệp cốt anh phong, nhưng có ai trông thấy cái cảnh chàng suốt ngày bôn ba, suốt đêm không ngủ đâu?

Nàng khép đôi rèm mui lại, nghĩ thầm: “Chàng khó nhọc như vậy để làm gì? Chẳng qua cũng chỉ vì chính khí của võ lâm, chớ có phải vì chàng đâu? Một bức anh hùng hiệp sĩ như vậy, chỉ những nỗi thống khổ với cái gánh nặng chàng đang mang, cũng đã đủ mệt lã rồi, ta còn khiêu khích chàng làm gì nữa? Huống hồ chàng đã không từ nguy hiểm đưa ta lên Tử Cốc, ta đã không chia xẻ với chàng gánh nặng đó thì thôi, sao lại còn chồng nặng thêm lên nữa?”

Nghĩ tới đây, nàng chợt rùng mình, nghĩ tiếp: “Nhưng xưa nay ta có phải là người thế đâu? Mà việc này ta đã biết rõ như thế rồi mà... Sao ta lại vì một chuyện nhỏ mọn ấy mà giận dỗi chàng? Hay là... hay là ta đã có tình ý gì với chàng chăng? Chẳng có thế sao vừa thấy chàng ra mặt lãnh đạm, ta đã uất ức, như không sao chịu nổi?”

Nàng chợt thấy hai lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, cặp má nóng bừng. Nàng hồi tưởng lại những ngày đã qua. Nhâm Vô Tâm mỗi một cử chỉ, mỗi một lời nói thật đã khiến cho các cô thiếu nữ phải say mê. Vậy mà mới có từ sáng đến giờ, thái độ chàng vụt trở nên lạnh lùng, cứng cỏi, phải chăng chàng cũng nhận thấy những sự gần gũi thân mật với một thiếu nữ rất có thể nguy hiểm, nên phải cố tình lảng tránh?

Tú Linh càng nghĩ càng sợ, không biết làm thế nào để chế ngự con tim của mình? Nàng lùi lại phía giường ngủ, ngồi xuống, ngẩn ngơ suy nghĩ.

Không biết đã trải qua bao lâu, chợt nghe tiếng Nhâm Vô Tâm gọi ở phía ngoài:

– Điền cô nương... đã dậy chưa?

Điền Tú Linh mắt nhắm nhắm, quả quyết đứng dậy, sửa lại khăn áo, tươi cười đẩy cửa bước ra. Lúc này nàng đã quyết tâm quên hết những chuyện vừa qua.

Trên bàn vẫn còn mấy món ăn tinh khiết và một bát cháo nóng khói bốc nghi ngút, để phần nàng.

Tú Linh cười một cách rất tươi, khép tà áo nói:

– Công tử đãi tiện thiếp quá hậu, tiện thiếp thật không xứng đáng!

Vô Tâm ngẩn người, không biết nói lại làm sao. Chàng thấy Tú Linh mới có một đêm mà thái độ đã cải biến như vậy, trong bụng rất lấy làm kinh dị, nghĩ thầm: “Nữ tử tính nết dễ thay đổi thật!”

Cao Giao lại càng kinh ngạc, chỉ mở to đôi mắt, ngây người ra nhìn Tú Linh, cười thầm: “À, thì ra vị “huynh đệ” này lại là con gái. Hèn gì...” Hắn vừa nghĩ vừa cúi gằm mặt xuống, không dám ngẩng lên nữa.